

LBRIIS

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB
we know
books

LAUREN ASHER

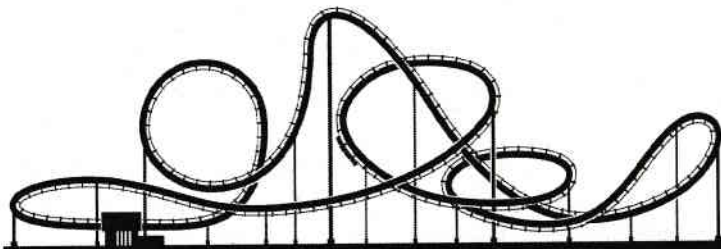
Intenții ASCUŢE

Primul volum al seriei
MILIARDARII DE LA DREAMLAND

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL UNU

Rowan

ULTIMA DATĂ CÂND AM FOST LA O ÎNMORMÂNTARE, m-am ales cu o mână ruptă. Știrea a ajuns în ziare după ce m-am aruncat în mormântul deschis al mamei. Au trecut peste douăzeci de ani de atunci și, cu toate că m-am schimbat complet, aversiunea mea față de doliu e la fel de mare. Însă, din pricina responsabilităților care îmi revin în calitate de cea mai tânără rudă a răposatului meu bunic, lumea se așteaptă să mă țin tare și calm în timpul priveghiului. E aproape imposibil, căci mă mănâncă pielea de parcă aș purta un costum ieftin din poliester.

Îmi pierd răbdarea pe măsură ce trec orele, în timp ce sute de angajați ai companiei Kane și parteneri de afaceri îmi transmit condoleanțe. Dacă există vreun lucru pe care să-l urăsc mai mult decât înmormântările, acela e să vorbesc cu oamenii. Sunt doar câțiva indivizi pe care îi tolerez, iar bunicul se număra printre ei.

Și acum s-a dus.

Senzația de arsură din piept se intensifică. Nu știu de ce mă deranjează atât de mult. Am avut timp să mă

pregătesc în timp ce era în comă, și totuși senzația stranie din cutia toracică se întoarce parcă și mai înverșunată ori de câte ori mă gândesc la el.

Îmi trec mâna prin părul brunet ca să am ceva de făcut.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, fiule!

Un oaspete fără nume îmi întrerupe șirul gândurilor.

— Fiule?

Cuvântul îmi iese pe gură cu atâta venin, încât bărbatul tresare.

Domnul cu pricina își aranjează cravata pe piept cu mâini tremurânde.

— Eu... Păi... Hm...

— Iertați-l pe fratele meu! Suferința îi tulbură mințile.

Cal pune o mână pe umărul meu și mă strânge ușor. Răsuflarea lui cu miros de vodcă și mentă mă lovește în față, făcându-mă să mă strâmb. O fi arătând fratele meu mijlociu elegant, într-un costum călcat și cu părul blond perfect aranjat, dar ochii înroșiți spun o poveste complet diferită.

Bărbatul mormăie câteva cuvinte pe care nu-mi bat capul să le ascult înainte de-a o lua spre cea mai apropiată ieșire.

— „Suferința îmi tulbură mințile?”

Deși nu-mi place ideea că bunicul a murit, nu mă tulbură nimic în afară de arsurile neplăcute de la stomac.

— Calmează-te! E genul de lucru pe care îl spun oamenii la înmormântări.

Două sprâncene blonde se împreunează în timp ce Cal mă privește fix.

— N-am nevoie de scuze pentru felul în care mă port.

— Nu, dar ai nevoie de un motiv dacă-l sperii pe cel mai mare investitor al hotelului nostru din Shanghai.

— Futu-i!

Există un motiv întemeiat pentru care prefer singurătatea. Flecăreala necesită prea mult efort și diplomație pentru gustul meu!

— Poți să încerci să fii mai drăguț încă o oră? Măcar până pleacă oamenii importanți?

— Așa sunt eu când încerc.

Mi se zbate ochiul stâng, și strâng din buze.

— Păi, fă o treabă mai bună! Pentru el! spune Cal și înclină capul spre fotografia de deasupra șemineului.

Răsuflu cu dificultate. Fotografia a fost făcută în timpul unei excursii în familie la Dreamland, când eu și frații mei eram copii. Bunicul zâmbește spre obiectiv, deși brațele mele micuțe îl strâng de gât din toate puterile. Declanșă lângă bunicul, surprins în timp ce-și dă ochii peste cap, iar Cal ține două degete ridicate după capul lui. Tata afișează un zâmbet rar și sobru în timp ce-l ține pe bunicul cu brațul pe după umeri. Dacă mă străduiesc destul, mi-o pot imagina pe mama râzând în timp ce făcea poza. Deși amintirea feței ei e neclară, îi pot zări zâmbetul dacă mă concentrez.

O senzație ciudată pe gât mă face să înghit cu greu.

Alergiile de primăvară din oraș. Atâta tot!

Îmi curăț gâtul iritat.

— Lui i-ar fi displăcut tot spectacolul ăsta!

Deși bunicul făcea parte din *industria* divertimentului, nu adora să fie în centrul atenției. Dacă ar mai fi fost printre noi, ideea că toți oamenii ăștia au condus până la marginea orașului Chicago pentru el l-ar fi făcut să-și dea ochii peste cap.

Cal ridică din umeri.

— El, mai ales, știa ce așteaptă lumea din partea lui.

— Un eveniment de networking deghizat în înmormântare?

Colțurile buzelor lui Cal se ridică într-un zâmbet șters, înainte de a redeveni o linie dură.

— Ai dreptate. Bunicul ar fi fost îngrozit, pentru că spunea mereu că duminica e zi de odihnă.

— Cei răi n-au timp de odihnă.

— Iar bogații nici atât.

Declan se oprește lângă fratele meu. Aruncă o căutătură necruțătoare la mulțimea de oameni. Fratele meu cel mai mare a transformat intimidarea oamenilor într-o știință, motiv pentru care toți îi evită privirea neagră ca smoala. Costumul se asortează cu părul lui brunet, ceea ce nu face decât să-i sporească imaginea misterioasă.

Sunt puțin gelos pe Declan, pentru că oamenii, de obicei, vorbesc mai întâi cu mine, luându-mă drept cel mai de treabă fiindcă sunt cel mai mic dintre ei. Poate că m-am născut ultimul, dar cu siguranță nu am venit pe lume ieri. Singurul motiv pentru care invitații își fac timp să discute cu noi este pentru că vor să ne rămână în grații. E de așteptat un astfel de tratament. Mai ales când toți oamenii cu care avem de-a face au busola morală orientată permanent spre iad.

Un cuplu de necunoscuți se apropie de noi trei. O femeie își scoate un șervețel din poșetă să se șteargă la ochi în timp ce partenerul ei întinde mâna spre noi. Mă uit la mâna lui de parcă mi-ar putea da vreo boală.

Bărbatul se înroșește până în vârful urechilor și bagă mâna la loc în buzunar.

— Voiam să vă transmit condoleanțe! Îmi pare nespuse de rău pentru pierderea suferită! Bunicul vostru...

Dau din cap, însă încetez să-l mai ascult. O să fie o noapte a naibii de lungă!

Asta e pentru tine, bunicule!

Mă uit lung la plicul alb. Numele meu apare notat pe față și remarc elegantul scris de mână al bunicului. Îl întorc și, neatins de semnătura lui, observ intact sigiliul de ceară cu Castelul prințesei Cara din Dreamland.

Avocatul termină de împărțit celelalte scrisori fraților mei.

— Fiecare trebuie să-și citească scrisoarea înainte să încep să dau detalii despre testamentul domnului Kane.

Simt un nod în gât când rup sigiliul și scot scrisoarea. E datată cu exact o săptămână înainte de accidentul bunicului, cel din urmă cu trei ani, care l-a băgat în comă.

Pentru dulcele și micuțul meu Rowan,

Îmi înăbuș un hohot de râs. „Dulce” și „micuț” sunt ultimele cuvinte pe care le-aș folosi ca să mă descriu, dat fiind că am înălțimea unui jucător de baschet din NBA și am capacitatea emoțională a unei stânci, dar bunicul era fericit în ignoranța lui. Era cel mai bun, dar și cel mai rău lucru în ce-l privea, în funcție de situație.

Deși acum ești bărbat în toată puterea cuvântului, în ochii mei vei fi mereu flăcăul de odinioară. Îmi amintesc ziua când te-a născut mama ta de parcă a fost ieri. Erai cel mai mare dintre toți trei, cu obrații grăsuți și capul acoperit de păr negru, pe care din păcate eram invidios. Și aveai și niște plămâni zdraveni, și nu te

opream din plâns până nu îmi dădeam mamei înapoi. Era ca și cum totul era bine în lume când stăteau în brațele ei.

Recitesc de două ori paragraful. E ciudat să-l aud pe bunicul vorbind de mama cu atâta nonșalanță. Subiectul a devenit tabu în familia mea până când am ajuns să-mi amintesc cu greu fața sau vocea ei.

Știu că am fost ocupat cu munca și că n-am petrecut atâta timp cât ar fi trebuit cu voi toți. A fost ușor să dau vina pe companie pentru distanța fizică și emoțională din relațiile mele. Când a murit mama ta, n-am știut ce să fac sau cum să vă ajut. Cum tatăl tău m-a ținut la distanță, m-am dedicat meseriei până am devenit indiferent față de toate celelalte lucruri din jur. A funcționat când a murit soția mea și a funcționat și când mama ta a avut parte de un sfârșit asemănător, dar îmi dau seama că asta l-a împins pe tatăl tău spre eșec. Și, procedând astfel, am greșit față de voi toți. În loc să-l învăț pe Seth cum să trăiască după o pierdere grea, i-am arătat cum să se agate de disperare, iar asta nu a făcut decât să vă rănească pe tine și frații tăi. Tatăl tău v-a fost părinte în singurul fel pe care îl cunoștea, iar eu sunt de vină pentru asta.

Bineînțeles că bunicul scuză faptele tatei. Era prea ocupat să acorde suficientă atenție adevăratului monstru care s-a dovedit a fi fiul său.

În timp ce-ți scriu, locuiesc la Dreamland și încerc să mă reconectez la propria persoană. M-a tot tulburat ceva în ultimii ani și nu mi-am dat seama despre ce

anume e vorba până când n-am ajuns aici să-mi re-evaluez viața. Am cunoscut pe cineva care mi-a deschis ochii față de greșelile făcute. Pe măsură ce compania creștea, eu am pierdut legătura cu motivul pentru care am început toate astea. Am înțeles că am fost înconjurat de mulți oameni fericiți, însă niciodată nu m-am simțit mai singur. Și, cu toate că numele meu e sinonim cu „fericirea”, numai fericit nu sunt.

O senzație neplăcută mi se cuibărește în piept, cerând să fie eliberată. A existat o perioadă urâtă din viața mea care se potrivește mănușă cu comentariul lui. Dar am amuțit partea aceea din creier când mi-am dat seama că nimeni în afară de mine nu mă poate salva.

Clatin din cap și mă concentrez din nou.

E un lucru ciudat să îmbătrânești, pentru că privești lucrurile în perspectivă. Acest testament actualizat este felul meu de a mă revanșa după moartea mea și de a-mi repara greșelile înainte de a fi prea târziu. Nu vreau ca voi trei să aveți viața asta. La naiba, nu o vreau nici pentru tatăl vostru! Așa că bunicul o să salveze situația, ca un adevărat prinț din Dreamland (sau antierou, dar asta depinde de perspectiva voastră, nu a mea).

Fiecare dintre voi are de îndeplinit o sarcină pentru a primi un procentaj din companie după moartea mea. Vă așteptați la altceva de la omul care își câștigă existența scriind povești? Nu pot să vă DAU compania, pur și simplu. Așa că ție, Rowan, visătorul care a încetat să viseze, îți cer acest lucru...

Să devii director la Dreamland și să-i redai magia.

Ca să primești 18% din companie, trebuie să devii director și să conduci un proiect unic timp de șase luni.

Vreau să identifici slăbiciunile și să elaborezi un plan de renovare demn de moștenirea mea. Știi că ești omul potrivit pentru această treabă pentru că niciunui dintre oamenii în care am încredere nu îi place să creeze mai mult decât ție, deși, de-a lungul anilor, ai pierdut legătura cu latura asta a ta.

Îmi plăcea să creez. Subliniez timpul trecut, pentru că în niciun caz nu voi mai desena iar, darămite să lucrez de bunăvoie la Dreamland.

Voi contacta o echipă independentă și-i voi cere să voteze pentru schimbările tale. Dacă nu sunt aprobate, atunci procentajul tău din companie îi va reveni permanent tatălui tău. Nu există a doua șansă. Nu poți să-i cumperi partea. Așa stau lucrurile, dragul meu băiat. Eu am fost nevoit să muncesc pentru ca numele Kane să ajungă ceea ce este azi și depinde de tine și de frații tăi să vă asigurați că va dăinui pentru totdeauna.

*Te iubesc pentru totdeauna,
Bunicul*

Mă uit la cerneală până când cuvintele devin neclare. Mi-e greu să mă concentrez în timp ce avocatul vorbește despre împărțirea bunurilor. Nimic nu mai contează. Aceste scrisori pun toate planurile în așteptare.

Declan îl conduce pe avocat și se întoarce în living.

— E o mare tâmpenie!

Iau sticla de whisky de pe măsuta de cafea și-mi umplu paharul cu vârf.

— Tu ce trebuie să faci?

Declan se așază.

Îi explic sarcina care mă așteaptă.

— Nu ne poate cere așa ceva!

Cal se ridică de pe scaun și începe să se plimbe prin cameră.

Declan își trece mâna peste bărbia țepoasă.

— L-ai auzit pe avocat. Ori facem ce trebuie, ori posibilitatea ca eu să devin director executiv e egală cu zero.

Privirea lui Cal e tot mai feroce cu fiecare respirație întretăiată.

— Futu-i! Nu pot s-o fac!

— Ce-ar putea fi mai rău decât să-ți pierzi procentele din companie?

Declan își netezește sacoul.

— Să-mi pierd demnitatea?

Îi arunc o privire din cap până în picioare.

— Mai ai așa ceva?

Cal îmi arată degetul mijlociu.

Declan se lasă pe spate în scaun și soarbe din pahar.

— Dacă e cineva care are dreptul să se supere, eu sunt acela. Eu sunt cel care trebuie să se însoare și să-și lase nevasta gravidă ca să devină director executiv.

— Știi că trebuie să faci sex ca să ai copii, nu? Software-ul tău intern nu e capabil să învețe chestia asta?

Cal vrea să stârnească o ceartă pe care nu o poate câștiga. Declan se mândrește cu reputația de a fi cel mai intangibil burlac din America din niciun alt motiv decât plăcerea de a fi promiscuu.

Declan ia scrisoarea lui Cal de pe jos și-i aruncă o privire plictisită.

— Alana? Interesant! Mă întreb de ce a crezut bunicul că ar fi o idee bună să vă împăcați.

Alana? N-am mai auzit numele acela de ani buni. Ce vrea bunicul să facă fratele meu cu ea?

Mă întind să iau scrisoarea de la Declan, dar Cal i-o smulge din mână înainte să reușesc.

— Du-te dracului! Și nu mai vorbi despre ea, bine? spus megă Cal.

— Dacă vrei să te joci cu focul, atunci pregătește-te să te arzi!

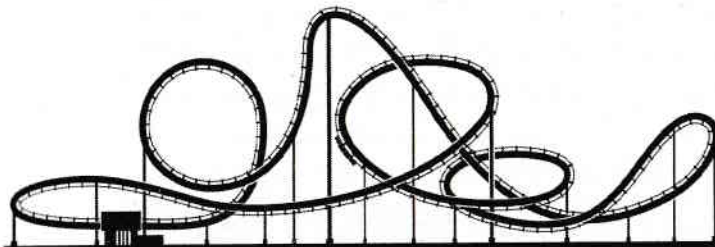
Declan înclină paharul spre Cal. Ne privește pe amândoi pe rând.

— Indiferent ce credem noi, nu avem de ales, trebuie să continuăm în condițiile impuse de bunicul. Miza e prea mare!

Nu-l voi lăsa niciodată pe tata să obțină acțiunile noastre în companie. Am așteptat toată viața posibilitatea de a controla compania Kane împreună cu frații mei și nu am de gând să o pierd în fața tatei. Nu când suntem motivați de ceva mult mai puternic decât nevoia de bani. Pentru că dacă există o lecție pe care am învățat-o de la Seth Kane, e faptul că iubirea vine și trece, dar ura durează o viață.

CAPITOLUL DOI

Rowan

NOUA MEA ASISTENTĂ, MARTHA, E VETERANĂ LA Dreamland și a lucrat pentru toți directorii parcului de distracții, inclusiv pentru bunicul. S-a împăcat repede cu tranziția. E un bonus că știe tot despre toată lumea, ceea ce mă face să răsuflu ușurat când mă gândesc la mutarea în Florida.

Datorită informațiilor-cheie oferite de Martha, am idee cum să-i găsesc pe aproape toți angajații de la Dreamland ca să mă pot prezenta oficial. Pot să-mi aleg scaunul pentru că m-am asigurat că voi ajunge primul la ședința din dimineața asta. Aleg locul perfect în spatele sălii, acolo unde nu ajung luminile fluorescente, ascunzându-mă în întunericul pe care mi-l doresc. Dacă stau departe de privirile curioase, voi observa cum interacționează echipa și cum rezolvă managerii problemele.

Cu zece minute înainte de ședință, toată lumea intră în încăpere și ocupă șirurile nenumărate de scaune. Nu știu ce fel de energie eman, dar angajații evită rândul din spate, preferând locurile din față și de pe mijloc. O singură

persoană are curajul să se așeze pe scaunul din fața mea. Domnul mai în vârstă se uită la mine de parcă îl incomodez strecurându-mă pe teritoriul lui, dar îl ignor.

Luminile din fața sălii se concentrează asupra lui Joyce, managera echipei de zi și mama celor de la Dreamland. Are o chică de păr alb și ochii albaștri care cercetează întreaga încăpere ca un sergent de instrucție. Nu știu cum mă descoperă, dar ochii ei îmi întâlnesc privirea; face un semn discret din cap cu buzele strânse.

Apoi bate cu palma în clipboard.

— În regulă, oameni buni! Să începem! Avem multe de discutat și puțin timp la dispoziție înainte să sosească primii vizitatori.

Joyce prezintă agenda de lucru și trece prin nenumărate subiecte cu încredere în sine. Aproape fără să respire, discută despre programul din iulie cu parade, festivaluri și celebrități care vizitează parcul.

Ușa din spatele meu se deschide cu un scârțâit. Mă întorc pe scaun și mă uit peste umăr. O brunetă tinerică se strecoară înăuntru și închide încet ușa după ea.

Mă uit la ceas. *Cine e și de ce a întârziat douăzeci de minute?*

Într-o mână cu o nuanță aurie de bronz ține un skateboard Penny roz-neon și se uită la sala plină. Profit de neatentia ei ca s-o privesc. E frumoasă într-un fel care mă împiedică să mă concentrez din nou la discuția care se poartă în partea din față a sălii.

Nu-mi place, dar nu pot să-mi iau ochii de la ea. Ochii mei îi urmăresc curburile corpului, trasând o linie de la gâtul delicat la coapsele pline. Începe să-mi bată inima mai repede.

Încleștez pumnii; nu-mi place că nu-mi pot controla corpul.

Stăpânește-te!

Respir adânc de câteva ori ca să-mi încetinesc bătăile inimii.

O șuviță de păr negru îi cade pe frunte. O dă după urechea împodobită cu piercinguri de aur. De parcă îmi simte privirea, întoarce ochii spre mine – sau, mai bine zis, spre locul liber de lângă mine.

Femeia se deplasează din dreptul intrării luminate spre culoarul învăluit în întuneric. Se uită la dispunerea locurilor de parcă încearcă să-și dea seama cum să se strecoare pe scaunul de lângă mine reducând pe cât posibil contactul.

— Bună! Scuză-mă!

Are vocea catifelată și un accent vag. Respiră adânc în timp ce îmi invadează, centimetru cu centimetru, spațiul personal.

Nu spun absolut nimic, mărginindu-mă să strâng cu putere brațele scaunului. Îi văd fundul în prim-plan, de-abia încâpând în ținuta neobișnuită cu blugi și tricou.

Există un motiv pentru care uniformele sunt obligatorii când angajații se află pe proprietatea companiei și mă uit direct la el. Mi se încinge ceafa, iar brațele scaunului trosnesc sub presiunea mâinilor mele. Îmi ajunge la nas parfumul ei. Închid ochii când simt aroma amețitoare – un amestec de flori, citrice și ceva ce nu reușesc să identific.

Trece peste picioarele mele lungi cu grația unei girafe nou-născute.

Vrând să pun capăt situației, îi fac puțin loc, ridicându-mă. Mișcarea bruscă o face să se împiedice de picioarele

mele. Se sprijină cu o mână în poala mea, ratându-mi penisul cu doar câțiva centimetri. Simt un curent electric pe picior, drept în vintre.

Rahat! De când îmi stârnește o asemenea reacție atin-gerea cuiva?

Ochii ei mari mă privesc; are gene dese și ochii căprui, migdalați. Clipește de câteva ori, arătând că are totuși ceva funcții cognitive.

— Îmi pare foarte rău!

Buzele i se întredeschid în timp ce se holbează la mâna din poala mea. Icneste și și-o retrage, luând cu ea și sen-zația aceea caldă și ciudată.

Un angajat mai în vârstă se uită peste umăr.

— Nu vrei să te așezi odată? De-abia o aud pe Joyce din cauza gălăgiei tale obișnuite.

Gălăgie obișnuită? E bine de știut că e un tipar pen-tru ea.

— Bine! Da! bolborosește ea.

Mi se pare un miracol că reușește să se strecoare pe scaunul de lângă mine fără vreun alt incident. Pune jos rucsacul, care scoate sunete stridente, distrăgându-mi din nou atenția. Metalul zornăie și zăngăne când se apleacă și-i deschide fermoarul.

Închid ochii și respir pe nas, încercând să calmez dure-rea surdă care-mi pulsează în tâmple. Numai că îi simt tot mai puternic parfumul, ceea ce mă împiedică să uit de ea.

Brațul tinerei îmi atinge piciorul în timp ce caută. O scânteie asemănătoare îmi străbate șira spinării în urma contactului, ca un val de căldură care cere să ajungă undeva.

Oriunde, dar nu acolo, fir-ar să fie!

— Te superi? îi spun printre dinți.

— Scuze!

Tresare când își găsește în sfârșit caietul și se așază normal pe scaun. Skateboardul Penny îi alunecă din poală și se lovește de pantofii mei de două mii de dolari.

Nu degeaba au fost interzise prostiile astea în parc acum câteva decenii. Lovesc cu piciorul obiectul de con-trabandă, trimițându-l direct în gleznele aceluiași bărbat care a certat-o mai devreme.

— Haide, Zahra!

Bărbatul întoarce capul și-i aruncă o privire ucigătoare.

Zahra. Numele se potrivește cu nebunia pe care abia am întrezărit-o.

— Scuze, Ralph! murmură ea.

— Nu-ți mai cere scuze și vino și tu măcar o dată la timp la serviciu!

Îmi înăbuș dorința de a zâmbi. Nimic nu-mi place mai mult decât atunci când li se dă oamenilor peste nas.

Ea se apleacă și pune o mână delicată pe umărul lui.

— Pot să mă revanșez cu niște pâine proaspătă pe care am făcut-o eu și Claire aseară?

Pâine? Chiar îi oferă omului mâncare după ce s-a su-părat pe ea?

Ralph ridică din umeri.

— Adugă și niște fursecuri și nu o să mă plâng la Joyce că ai întârziat iar.

Mă uit la ursuzul cărunt din fața mea.

— Știam că ai o slăbiciune pentru mine! Oamenii spun că ești rău, dar eu nu cred nimic din toate astea.

Îl împunge în umăr cu o mișcare familiară.

Văd ce face tipa. Cumva, l-a îmbrobodit de tot pe bă-trânul Ralph cu un simplu zâmbet și promisiunea că-i va oferi bunătăți.

Femeia asta e periculoasă – ca o mină pe care cineva nu o vede decât când e prea târziu. Zahra scoate un pachet din rucsac și-l depune în mâinile întinse ale lui Ralph.

Ralph zâmbește, arătându-și dintele ciobit din față.

— Să nu spui nimănui micul nostru secret! N-aș putea suporta consecințele!

— Bineînțeles! N-aș îndrăzni!

Ea izbucnește într-un râs înăbușit care-mi reverbează în piept de parcă cineva a bătut acolo gongul cu barosul. Căldura mi se împrăștie în corp, speriindu-mă la culme.

Dinții albi ies în evidență pe întuneric când îi zâmbește larg lui Ralph. Ceva din expresia ei îmi face inima s-o ia la goană în piept. *Frumos. Lipsit de griji. Inocent.*

De parcă e cu adevărat mulțumită de viața ei și nu se preface ca noi, ceilalți.

Strâng din dinți și răsufli agitat.

— Ai terminat? Unii dintre noi încearcă să fie atenți.

Albul ochilor lui Ralph se mărește, apoi se întoarce pe scaun, lăsând-o singură pe Zahra.

— Îmi pare rău! șoptește ea pe înfundate.

Îi ignor scuzele și-mi îndrept atenția către Joyce.

— În corporație au loc niște schimbări importante, pe care le vom analiza în cursul săptămânii viitoare. Ne vor supraveghea cu atenție în acest trimestru.

— Minunat! Exact ce ne trebuia, murmură Zahra în șoptă și notează în caiet.

— Ai o problemă cu corporația?

Nu sunt sigur ce mă aștept să aud de la ea sau de ce îmi pasă măcar.

Râde în sinea ei și am din nou o senzație ciudată în cutia toracică.

— Adevărata întrebare este cine nu are o problemă cu corporația.

— De ce?

— Consiliul director al Companiei Kane e plin de moșnegi care stau și vorbesc despre câți bani au făcut, fără să discute despre lucrurile cu adevărat importante.

— Și tu ești deodată expertă în ședințele de consiliu?

— Nu trebuie să fii un geniu ca să tragi concluzii bazate pe felul în care suntem tratați aici.

— Și cum sunteți tratați?

— De parcă nu contăm atâta timp cât îi ajutăm să câștige miliarde de dolari pe an.

Dacă îmi observă încruntarea, nu pare să o deranjeze.

— Nu sunt angajații plătiți ca să nu se plângă?

Ea se întoarce zâmbind spre mine.

— Regret, asta o să coste compania mai mult și, dat fiind că majoritatea câștigăm salariul minim, tăcerea nu face parte din înțelegere.

Vorbește senin și degajat, ceea ce, cumva, mă energizează și mai mult.

— Ar trebui să o facă, măcar ca să vă împiedice să aruncați cu afirmații pline de ignoranță.

Ea trage brusc aer în piept și se întoarce la caietul ei, oferindu-mi în sfârșit liniștea pe care mi-o doream.

— Trimestrul următor va fi diferit de cel precedent.

Ochii lui Joyce strălucesc.

Câțiva membri ai echipei mormăie pe înfundate.

— Ei, haideți! Țsta e adevărul!

Zahra scoate un sunet din gât. Își ia niște notițe pe caiet, dar nu văd cuvintele pe întuneric.

— Nu o crezi?

Ce naiba faci, omule? A tăcut în sfârșit, iar acum tu îi pui întrebări?

Ea întoarce brusc capul spre mine, dar nu-i văd expresia.

— Pentru că nu se poate întâmpla nimic bun acum, că Brady nu mai e.

Vocea i se frânge.

Strâng din dinți. Cine se crede numindu-l *Brady* pe bu-nicul meu? E jignitor!

— În ultimul an, parcul a mers mai bine decât a făcut-o vreodată, așa că afirmația ta pare nefundată.

Ea bââie din genunchi într-un mod enervant.

— Nu totul se referă la profit și pierderi. Desigur, parcul a mers mai bine, dar cu ce preț? Salarii mici? Asigurări mai ieftine de sănătate pentru angajați și zile de concediu neplătite?

Dacă încearcă să apeleze la omenia mea, s-ar putea să moară încercând. Oamenii aflați în poziția mea nu conduc cu inima, pentru că n-am fi niciodată mulțumiți cu ceva atât de ridicol.

Noi nu încercăm să facem lumea mai bună.

Noi încercăm s-o facem a *noastră*.

Mă așez mai bine pe scaun ca s-o pot privi.

— Ai vorbit ca un om care nu știe nimic despre ce în-seamnă să conduci o industrie de miliarde de dolari. Nu că m-ar mira. La urma urmei, lucrezi aici.

Ea întinde mâna și mă ciupește de braț. Degetele ei mici nu au forța necesară să-mi facă vreun rău.

— Pentru ce naiba ai făcut asta? mă răstesc la ea.

— Încercam să văd dacă e un coșmar. Se pare însă că toată conversația asta eșuată e *foarte* reală.

— Mai atinge-mă o dată și vei fi concediată pe loc!

Ea încremenește.

— La ce departament ai spus că lucrezi?

— N-am spus nimic.

Ea se plesnește cu palma peste frunte, trecând de la engleză la o limbă străină pe care nu o cunosc.

— *Tu* la ce departament lucrezi? întreb eu.

Ea își îndreaptă spatele cu un rânjel, de parcă n-am amenințat-o acum o secundă că o concediez. *Bizar!*

— Sunt cosmeticiană la salonul Bagheta Magică.

— Grozav. Așadar, nu faci nimic destul de important, încât să ți se simtă lipsa.

Scaunul scârțâie sub ea când dă înapoi scârbită.

— Doamne, ce nesimțit ești!

Joyce nici n-ar fi putut plănui o intrare mai bună pentru mine! Mă strigă pe nume, moment în care toate capetele se întorc în direcția colțului nostru întunecat.

Mă ridic de pe scaun și mă uit la Zahra cum se încrunță mirată. Își ține capul plecat și-i tremură pieptul. *De răs?*

Ce naiba? Ar trebui să-și ceară scuze și să mă implore să-i las locul de muncă.

Joyce mă strigă și îndrept capul spre scenă.

Mă întorc spre mulțime și mă îndepărtez de Zahra. Trebuie să mă concentrez la un singur lucru, iar scopul meu nu are nicio legătură cu o femeie care a îndrăznit să mă facă nesimțit și să mai și rătă din cauza asta.